

RA PO RT!

**ryze
avantgardní
pravidelná
občas
růpavá
tiskovina**

I.

Kam jedeš?

Úvodník 🍄 Eliška Rybová

To byla otázka, kterou mi položil spolubydlící (teď už bývalý, protože jsem se čtyři dny před Šrámkovkou přestěhovala), když jsem se kromě krabic a všemožných tašek balila i do starý potrhaný krosny. Naštvalo mě to. Naštvalo mě to, protože jsem si říkala, jak se mě na to může ptát po tom, co mu už asi tak od ledna pořád dokola vyprávím vzpomínky ze Sobotky a jak se strašně těším, co k nim přibude letos. Nedošlo mi, že on jakožto student ekonomie a managementu (bez předsudků) asi Šrámkovou Sobotkou nežije tak jako já a asi se k ní jeho myšlenky nevztahují každým dnem od začátku letního semestru.

Letos se tahle šrámkovsko-sobotecko-*raport!*í cesta váže k mnohým velkým poprvé. Jednak naše redakce prošla pořádným obrozením, protože pro valnou většinu redaktorů je letošní festivalový ročník vůbec prvním (z pozice redaktorů i návštěvníků) a jednak se sem i já sama poprvé vypravuji trochu jinak, a to jako šéfredaktorka *Raport!u*. Upřímně jsem z toho trošku nervózní. Chtěla bych potěšit čtenáře, každý den pořádně uctít naše redaktory, chtěla bych uspokojit sebe a nezklamat Šrámka. Ale žádnéj tlak, že jo.

Ale redaktoři jsou skvělí, rozliční ve svých zálibách i povahách a nepochybuju, že si to užijem. Bude to skvělý, bude to fajn.

Autorka připomíná, že jste již včera měli vědět, že do Městského divadla se letos dostanete pouze bočním vchodem.

PROGRAM - NEDELE 29/6

9:30 Kostel sv. Máří Magdalény

Mše svatá sloužená děkanem Václavem Novákem

10:00 Zahrada Šrámkova domu

Studio Milčina domu pod směrovkou Adama Hoška a Jana Trče naladí správnou festivalovou atmosféru

11:00 Zahrada Šrámkova domu

Dílny budižto zahájeny! Takže pokud jste dospělí a máte domluvenou dílnu, buďte tam!

13:00 Od Městského divadla do Městského divadla

Tradiční poetické odpoledne cestující po Sobotce s všemožnými zastaveními a poslechnutími

16:00 Kostel sv. Máří a Magdalény

(vstupné 450 Kč)

Pěšina za pravdou a smyslem našeho bytí s Jitkou Molavcovou a Alfredem Strejčkem doprovázená zpěvem Davida Burdy a varhany Josefa Fojta + koncert barokní hudby v kostele

19:30 Zahrada Šrámkova domu

(vstupné 300 Kč)

Hraní, zpívání, pohoda, vystoupí kdekdo z leckdes

21:00 Městský park

Scénické čtení hororově dramatické komedie Andrije Bondarenka *Můj přítel černý elf*

22:00 Městské divadlo

(vstupné 150 Kč)

Divadelní zpracování nejen biblického příběhu o osudu tří žen a jejich životní cestě v režii Lady Blažejové

JÍDELNÍČEK

Pizzerie Maštal

Snídaně (7:30–10:00):

Fráňovy prošlapané křusky s oblohou

Oběd (11:30–15:00):

Gulášová polévka

Uzená krkovice, bramborový knedlík, zelí

Zeleninové rizoto sypané parmazánem

Večeře (17:00–20:00):

Hovězí vývar s játrovou rýží

Smažený vepřový řízek, vařený brambor, kyselá okurka

Kuřecí směs se zeleninou, rýže

Špagety aglio olio e peperoncino

Vokýnko

Tvarohová pomazánka s medvědí pestem

Hrníčkový koláč s třešněmi

Medailonky**Martina Klhůfková (*2003)**

Martina je milovnice češtiny, psychologie a teplé bramborové kaše. Když se zrovna nezaobírá tím, proč mají lidé potřebu psát desetivětné e-maily bez jediné čárky, přemýšlí o tom, jak pomoci druhým na scestí (ideálně po osmi hodinách spánku). Je přesvědčena, že kuřecí řízek řeší víc problémů než polovina seberozejových knih, a že i když občas nevíme, kam jdeme, hlavní je, že máme pohodlné boty... a ideálně i řízek na cestu.

Eliška Nagyová (*2001)

Absolventka bohemistiky, studentka magisterského oboru fonetiky → ráda čte, píše (básně) a mluví (radši zpívá). Žije tancem a aktivismem a učí se se svým kámoštvem radikálně odpočívat. Mezi její velmi slabé stránky patří pamatování si obličejů, jmen a správných cest.

Eliška Rybová (*2001)

Eliška se pořád ještě táhne za magisterským titulem, aby konečně mohla provázet děti na jejich cestě za vzděláním. Eliška nevěří, že cesta je cíl, protože cesta z Prahy na Sobotku je otravná a nejlíp je jí, když už je tady. Hlavně proto, že už tu má vyšlapanou svou oblíbenou pěšinku k Vokýnku, což je její cesta vůbec nejoblíbenější.

Bára Fiedlerová (*2004)

Má ráda víno, cappuccino s vanilkovou příchutí a all inclusive dovolené u moře. Nemá ráda puchýře, řízení auta s manuálem a spaní na tvrdé karimatce. Tyto skutečnosti ji donutily být místo dalšího Kerouaca jen studentkou bohemistiky v Brně (zde

se ke dnešnímu dni provozuje 268 kaváren, většina v nápojovém lístku nabízí vanilkové cappuccino). Komfort šalinkarty jí tak zabraňuje vydat se *Na cestu*. A protože ne každý příběh končí v Mexiku, ten její většinou končí u počítače pár minut před deadlinem. Někdy i těsně po.

Sofie Hanounová (*2003)

Sofie momentálně dokončuje bakaláře na brněnské bohemistice. Nějaký čas se zaobírala i studiem italianistiky, hned po státnicích tedy pro jistotu odjela do Benátek, kam se vytrvale vrací. Pobyt ji navíc vybavil naprosto fenomenálním orientačním smyslem (aspoň to o sobě ráda tvrdí), což z ní dělá skvělého partnera na cesty.

Faruk Cetinkaya (*2003)

„V modré dálce rudý květ,“ a za ním asi jde, ten rudý anarchista. Víc než konstruování textů má rád jejich dekonstrukci, a v ní vidí cestu k pravdám, ale i odhaleným lžím; jedněch je málo, druhých až příliš. Jednou by rád prošel Dublin na Bloomsday.

Valentina Kučerová (*2000)

Někdy jde, někdy jen stojí na místě a tváří se, že má směr. Hodně improvizuje, zatím se třemi poklepy zdařile. Miluje Rembrandta a jaro, vůni pudru, výhledy na vodu, spodně kvašený pivo, uzenej tabák, nebo se pořádně zašpinit burgerem... jo, a nemá ráda lidi bez morálního filtru. Čerstvě opouští Masarykovu univerzitu jako magistra estetiky a hledá cestu dál. Naštěstí příští zastávka je pro ni jasná: Šrámkova Sobotka a první stůl, kde ji upoutá třpyt paprsku léta v chladné kapce na pùllitru.

Marek Sechter (*1999)

Marek právě dokončil svou studijní cestu, během níž ho estetika vedla od města k městu. Začalo to v Ústí (někdy *pod Labem*), za magistrem do Brna byl pak vypraven. A ač na Erasmu po Palermu bloudil rád, dnes ho cesta vede jinam – do Sobotky psát!

Matyáš Valkoun (*1998)

Matyáš ještě stále studuje, ale měl by za chvíli dokončit magistra a stát se plnohodnotným učitelem. Nicméně s povoláním už začal a vyučuje matematiku na pražské obchodce. Má rád dobré jídlo, spánek, poslouchá hudbu a nadchl se pro běh. Na rozdíl od šéfredaktorky věří, že cesta je cíl. Zároveň se těší, až v létě procestuje nejen Českou republiku.

Axel Doubravů (*2006)

Axovy cesty bývají často nevyzpytatelné. Dokončil svou etapu na obchodce (mimo jiné maturitou z knihy s příhodným názvem *Cesta* a na podzim začíná studium oboru restaurátor skla a keramiky. Když vyleze ze svého introvertního doupěte, tak ve svém volném čase organizuje akce s Hnutím Brontosaurus, vždy rád zajde na pívko s kamarády nebo vyrazí do přírody. A především... ještě jedno kafe by si dal, než pojede dál (krucinál).

Anna Košťálová (*2002)

Anna je mírně chaotické stvoření proplouvající studiem magisterských oborů literatura a mezikulturní komunikace a učitelství češtiny. Má ráda rostlinstvo všeho druhu, hraní divadla, lepení koláží, literaturu a pivo. Když se zrovna pomalými krůčky neposouvá ke dvěma akademickým titulům, sedí na nějaké kulturní akci nejlépe s pivem v ruce nebo zběsile cestuje stopem do náhodných míst na mapě.

Markéta Pospíšilíková (*2001)

Markéta se ráda toulá, především ve své hlavě a všech možných fikčních světech. Momentálně taky bloudí po spleťtých a záludných cestičkách mezi magisterskými obory literatura a mezikulturní komunikace a učitelství češtiny – a přestože z toho má hlavu jak balón, své obory zbožňuje. Ve volném čase chodí do divadla, vysedává s přátelstvem na pivě nebo čte současnou poezii. Až uvidíte malou holku s velkým batohem a křivým úsměvem od ucha k uchu, bude to dost možná ona.

Jan Prokopius (*1991)

Ačkoli je Honza na cestách takřka neustále, doma se cítí kdekoli. Nejraději výletuje kolem Středozemního moře. Že cestuje, může doložit tisíci fotkami z výletů, které však nikdo neviděl, jelikož nemá zpracovanou nejmíň poslední pětinu snímků svého života. Svůj cíl dát si hermoš z Vokýnka se mu podařilo splnit hned první odpoledne, ale cítí, že jeho letošní Sobotecká výprava ještě nekončí.

Magdaléna Kvasničková (*2000)

Magdaléna ráda bloudí, courá, putuje – v přírodě a literatuře. Sobotku si oblíbila, protože spojuje obojí v jedno. Když se zrovna nebelhá za titulem z bohemistiky, dělá kafe karlínským pábitelům. Co se týče zájmů, má zestárlou duši – miluje veteš, folk a dívání se na vodu. Její oblíbená aktivita na cestách je sebezprožívání se ve vlaku.

Portrét šestnáctiletého umělce

Raportáž ■ Faruk Cetinkaya

Kocour Mourrison straší jako duch každé dílo Lukáše Fibricha, který od zakázky k zakázce propůjčuje slovům jiných tvář i barvu. Je to takový superkocour, protože neofiko začínáme tryskem, kterému stačí jediné rychlost superhrdinů.

No, tryskem... Délka úvodního slova (a že toho slova bylo hodně!) se dá omluvit snad jen skutečností, že samotná výstava umělcových děl zabírá pouhý vesnický obývací. Zato se musí vyzdvihnout pečlivost výběru ilustrací, mezi kterými jen tak mimochodem posedával prodejný Mourrison na lavičce i ve vitrině vedle ostatních „oficiálních“ vydání Fibrichovy tvorby. A právě cesta jeho tvorbou začíná premiérově vystavenými dveřmi někdejší skříně, na kterou tehdy šestnáctiletý umělec napatlal bezvadně vulgární malbu *Obžerství*. Komiksy, zábavné črty, pradávné i nedávne výjevy historie, pseudopohlednice z dálných krajů a – na konec výčtu –

automobily. To všechno tvoří Tour de Fibrich, kterou prosvístíte buďto Dodge Chargerem, nebo kultovním Velorexem.

Samotný umělec – slamák, sako, sandály – ochotně zodpovídal všechny možné i nemožné otázky, zatímco se mu pod nohy pletl věrný bostonský teriér Robin.

Autor si poškrábal psa a dostal podpis s karikaturou.

Slunce, klávesy a obrazy cizích světů

Raportáž ■ Bára Fiedlerová, Martina Klhůfková

„Pozná-li člověk cizí kraje, lépe se rozhlédne po svém domově.“ Zaznělo v předneseném úryvku v krásně prosluněné základní škole plné zeleně, kde nás na vernisáži Obrázky z cest – grafika a kresby přivítal jemný zvuk kláves. Hudba doprovázející výstavu byla dílem Jiřího Šlupky Svěráka. „Vlastnoručně“ složená balada, jejíž slova nesla ozvuky cest i lásky, se nesla sálem: „Vrátil jsem se do hor, tam za tou černou tmou... její černé oči jsou navždy mou cestou.“ Potlesk rozezvučel celou halu. A přestože jsme přišli za výstavou, právě hudebník se pro mnohé stal dominantou vernisáže.

Výstava sama ale rozhodně nezůstala ve stínu. Po obvodu místnosti se rozprostíraly ručně malované a graficky zpracované obrazy z různých koutů světa z konce 19. století až po současnost. Návštěvníci mohli obdivovat díla například J. C. Vondrouše, C. Boudy, J. Rambouska a mnoha dalších.

Pozornější návštěvníci si mohli všimnout, že zde vlastně probíhají dvě výstavy zároveň – profesionální grafiky a skromnější výstava výtvarných prací žáků sedmé třídy ZŠ Sobotka. Ty se tak trochu krčily za svými známějšími kolegy, a přitom k tomu dotvářely kontrast v podobě objevování světa očima dětí.

Předcítající všem třem textům vdechl život. Ač někteří posluchači zvedali obočí nad barvitým popisem Japonců jako „tichých“ či Američanů s „prsty v puse“, výběr textů alespoň rozvířil debatu a jak padlo mezi návštěvníky: „Aspoň to nebyl suchý výklad.“

A tak se ze školní haly stalo místo (i když s horší akustikou), kde se propojily světy mnoha duší – těch, co cestovaly, těch, co tvořily, i těch, které jen přišly a nechaly se unést.

Autorky ocenily občerstvení.

Vesmírný úlet, živočišná svoboda, bytostné bytí.

Raportáž ■ Axel Doubravů, Matyáš Valkoun

Titulek článku se shoduje s názvem jednoho z vystavených děl a perfektně vystihuje povahu a motivy celé výstavy. Vernisáž Jany Machalíkové s názvem *Od Zvíře k víře* probíhala v útulném prostředí Městské knihovny Fráni Šrámka. Na úvodní slova autorky navázala Eliška Nedvědová společně s Alicí Knoblochovou. Od Elišky jsme mohli slyšet dvě humorné básně: *Smolný den v arše* (Roger McGough) a *Bezdomovec* (Joachim Ringelnatz), které Alice proložila hrou na flétnu. Hudebně-přednesové okénko se zvířecí tematikou uzavřela sama autorka výstavy dílem *Líná kachna* (Ivan Wernisch). Tím byla výstava symbolicky zahájena.

Jelikož je autorka učitelkou, lektorkou a zároveň i zdravotním klaunem, je pro ni umělecká tvorba aktivním odpočinkem, nikoliv prací. Do svých výtvorů tak vnesla barvou a štětcem množství emocí, které v kombinaci s motivem zvířete vždy vytvořily dílo s jedinečnou osobností. Obrazy by se daly nazvat vizuálními bajkami, které dotváří také jejich popis. Ten Jana Machalíková pojala trochu netradičně. Každý z vystavených akrylů byl obdařen svým originálním haiku. Jedná se o krátký básnický útvar původem z Japonska s pevně danou strukturou: tři verše po pěti, sedmi a pěti slabikách. Pro návštěvníky výstavy nechala autorka na stěnu nalepit bílé plátno a vyzvala kreativní duše k napsání vlastního haiku.

Jak se dostanu na...?

Rubrika *Na cestě* ■ Eliška Nagyová

Ptáte se mě na cestu ve městě, ve kterém žiju celý svůj život. Jsem vyděšená. S překotnou dobrosrdečností vás posílám co nejdál od sebe, snad abych se pak při svém vlastním bloudění nepotkala s vaším vyčítavým pohledem.

Moje město je vybudované jako jakékoliv jiné evropské město. Pokud jste z Evropy, máte štěstí, pokud ne, máte příležitost zažít dobrodružství. Vždyť to znáte – nahoru je kostel, dolů řeka, ta krásná budova je nádrazí a periferie se vám líbit nebude, ale nemůžete tvrdit, že nemá duši. Loučíme se jako dlouholetí přátelé a mně hned za rohem dojde, že vy nedojdete.

Představuju si, že se všichni potkáte na jednom místě. Sednete si do kroužku jako při skupinové terapii a promluvíte stejným jazykem. Taky vás sem poslala ta holka, hm, ale nechala mi svůj zapalovač, když můj přestal fungovat, jo, šla se mnou kousek na metro, myslím, že to myslela dobře, haha, teď jsme tady a co z toho, pane, viděla jsem ale takovou pěknou uličku, tu bych jinak neviděla, kouříte? Taky virginku? Pojdme někam na oběd, stůl pro deset dvacet třicet.

Kam jste chtěli dojít? V objetí odcházíte do nejbližší hospody. I kdybych si naťukala přesnou polohu do map, tak vás nenajdu.

Ale naštěstí se mi vybil telefon a ztratila jsem se.

Přijdu za vámi.

*Autorka se tímto omlouvá všem, kteří důvěřují jejímu smyslu
pro orientaci.*

Jack Vyprazdňovač

Recenze ■ Faruk Cetinskaya

Publikum tleskalo. Tečka.

I redakce tleskala (přiznávám se, střelte mě), chycena do spárů momentálního okouzlení jistou grandiozitou a davovým vytržením; pár hodin to leželo v žaludku a kouzlo opadlo.

„Děj“ dramatu by se dal shrnout způsobem: „Znáš Kerouaca? Toho poetu alkoholika, co měl francouzský předky a jednou i v tý Francii byl?“ Pokud byl záměr držet se Kerouacovského modelu „styl před obsahem“, tak uspěli. Nedá se však pánskému ensemblu zapírat míra inovace, se kterou do projektu šli. Jejich rvačka/rodeo pěti Jacků se zpomalenými záběry jednoznačně pobavila, jen vulgarismy působily lehce lacině. Vyobrazení těžkého alkoholismu přestalo bavit po pozvracení ledničky vínem... a oplzlé básnění o ženách ruku v ruce s čecháčkovským sexismem pobaví snad starší generaci, ale jinak by to chtělo obměnit.

Těch „a“ zkrátka po rozmyslu začíná přibývat, takže pokud se vám tenhle rádoby muzikál líbil, nečtěte dál...

Autor ocenil Kerouaca v ledničce a Kerouaca v kardiganu.

Dojdeme spolu k Happy Endu?

Raportáž a recenze zároveň 🍷 Sofie Hanounová

Pásma FAMU Gold představuje dramaturgický výběr šesti krátkometrážních snímků z tvorby nastupující generace režisérů. Své filmy představili Filip Rejč a Adam Kolman Rybanský, Michaela Mihalyiová a Dávid Štumpf, Ondřej Hudeček, Tereza Kovandová a v poslední řadě Jan Saska. Pojítkem vybraných

snímků je hlavně humor. A to humor různých odstínů černé.

Do cyklu opakovaně vstupuje jakýsi love letter nejproslulejšímu (nejen) vesnickému sportu Čech (i Moravy), nohejbalu. Umolousaní tačkové s piváskem ve vasilech, sluníčko, nenucený rasismus a objektifikace žen. Welcome to paradise. Přesto, dojem harmonického, až idylického českého venkova je působivostí srovnatelný s Němcovou (snad jen v drobné aktualizaci). Tvůrci však nezůstali úplně na povrchu a při zachycování toho našeho českého krásna (jak my si tu žijeme!) zabrousili i do palčivých společenských problémů.

Přítvrzujem, *Sh_t Happens*. Kontrast roztomiloučké animace a syrového masa. Ženy někdy sex chtějí víc než muži a masturbace s okurkou se někdy řízením osudu zvrhne v milostnou aféru s depresivním jelenem. Nezbyvá než bít hlavou do zdi, utopit se a obrodit se. Biblická holubice přináší olivový list.

Co by s takovou holubicí asi udělal malý Ladislav Stroupežnický? „Aby se mohl stát prvním skutečným dramatikem realismu, musel pocítit, jaké to je, být posledním romantikem.“ Od trýznění zvířátek k nešťastné lásce a pokusu o sebevraždu. Crescendo a hromada krve. To je blízko i revizi lidových báchorek z dílny Terezy Kovandové.

Dojdeme spolu k *Happy Endu*? Spousta omylů, řada nešťastných příhod. Jan Saska vypointoval, co vypointovat potřeboval, a to na úseku šesti minut. Mně to vypointované teda přišlo. Dobro došli.

Všechny cesty vedou do Sobotky

Íčko informuje 📍 Pavlína Havlová

První prázdninový týden se Sobotka každoročně proměňuje v kulturní centrum pro milovníky literatury, poezie a umění z celé České republiky i ze zahraničí. Festival Šrámkova Sobotka již dlouhá léta oslavuje literátovo dílo, ale i sílu slova, kterou nejen literatura do života přináší.

Téma 69. ročníku *Na cestě* nabídne mnohé inspirace: cesta může být fyzická i duchovní, může znamenat putování do neznáma, věčné hledání a nalézání. Pro mnohé účastníky je *na cestě* i životním mottem – nebojí se vydávat za poznáním, za novými zážitky, za lepším porozuměním světu i sobě samým. Místní kavárny, cukrárna i restaurace se stávají místy opětovných shledání a živých diskuzí. Festival tradičně nabídne nejen bohatý kulturní zážitek, ale i prostor pro zamyšlení.

Organizátoři i tentokrát pečlivě připravili program, aby byl opět pestrý – čekají nás tradiční čtení, poučné přednášky, nevšední divadelní formáty či workshopy pro děti a dospělé. V průběhu týdne se vydáme *na cestu* také doslova, procházka *Nové pohledy na Sobotku* nabídne netradiční pohled na město i okolí. V rámci exkurze do muzea Fráni Šrámka a Milky Hrdličkové si připomeneme také, jakou cestu již festival urazil. Cesty někdy bývají dost trnité, a mně je potěšením, že jedna z těch vašich vás zavedla k nám na festival, k novému dobrodružství. Přípravy jsou vždy náročné, ale přinášejí radost všem, kdo se na festivalu podílejí. Touto cestou jim velmi děkuji.

Krásný začátek léta vám přeje Pavlína Havlová

Fráňa trampem

Dětská rubrika ■ Eliška Rybová

Najdi všechna slova a ve zbývajících písmenkách najdi tajenku:

Malý Fráňa se před prázdninami vydal trampovat. Zapomněl si ale doma peníze na JÍZDNÉ, takže BUSem ani VLAKEM jet nemohl. Napadla ho TRAMVAJ, brněnsky ŠALINA, ale jednak ji v Sobotce nikdy neviděl, jednak by musel jet na černo, a navíc RVÁT SE s revizorem není dobrý nápad. Rozhodl se stopovat, ale žádné AUTO mu nezastavilo. Naštěstí u něj po chvíli přibrzdila paní s TRABANTEM, ale JÍZDA byla samý VRK hrk, takže po pár metrech vystoupil. Svezl se kousek také nákladním VOZEM, ten ho ale vezl KAMKOLIV, jen ne TAM, kam chtěl. Cestu si mohl zkrátit přes řeku, Fráňa však bohužel neumí PLAVAT a LOŽKA v nedohlednu. Nakonec tedy musel JÍT, ač nerad, PĚŠKY. Když procházel LESEM a nevěděl KUDYKAM, potkal paní, která měla na zádech veliký KOŠ, do kterého si mohl vlézt, a její muž ho nakonec svezl i TRAKAŘem. U nich na statku si taky vyzkoušel jezdit na BUVOLovi. To se mu moc líbilo, ale musel se vydat ZPÁTKY domů, a ačkoliv ho každý KROK bolel, nakonec narazil na ROZCESTNÍK, z

něhož vedly cesty KDEKAM. Cesta pro něj byla tak náročná, že se o ní rozhodl sepsat CESTOPIS a uznal, že příště bude trampovat jen s rodiči anebo když mu vše zařídí CESTOVKA.

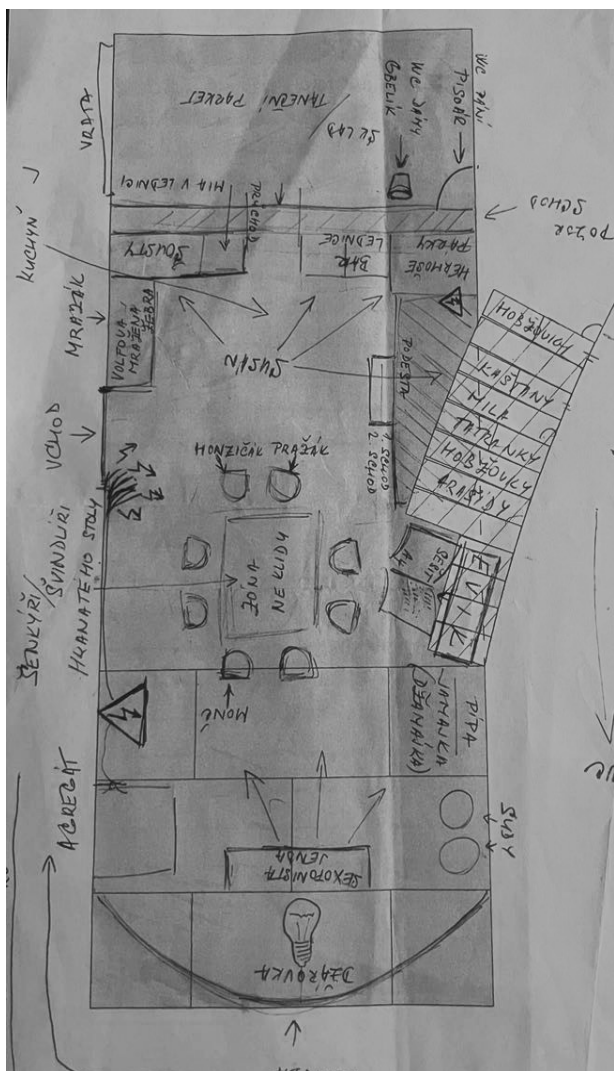
M	A	T	K	P	Ě	Š	K	Y	U
A	K	D	P	L	A	V	A	T	Y
K	V	I	L	O	K	M	A	K	T
Y	O	L	O	Ď	K	A	T	Í	R
D	T	R	A	M	V	A	J	N	A
U	S	Š	O	K	R	O	K	T	K
K	E	A	E	U	E	D	Z	S	A
D	C	L	E	S	E	M	Y	E	Ř
E	S	I	P	O	T	S	E	C	M
K	C	N	Y	K	T	Á	P	Z	E
A	S	A	S	U	B	U	V	O	L
M	M	E	T	N	A	B	A	R	T
T	J	Í	Z	D	N	É	I	Č	K
A	D	Z	Í	J	K	P	Í	T	A

Zorientujte se

Plán nového Vokýnka ■ Vokýnko staff

Pokud byste se rozhodli navštívit ve svých volných chvílích naše (v)oblíbené Vokýnkáře, neostýchejte se zaklepat, zavolat nebo rovnou vstoupit. Zde máte přesnou mapu i cestu k jednotlivým vokýnkovským zastavením.

Vokýnkáři děkují, že jste přijeli a vzkazují: „Pijte víc!“

Redakce připomíná, že útrata ve Vokýnku se platí pouze a výhradně v hotovosti. Karty ani velbloudy neberou.

Dospělým vstup zakázán

Festival informuje 🟡 Festival

Dětský vláček vyjíždí zpoza kostela. Celé dopoledne bude jezdit. A bude vozit děti. POUZE děti, dospělí se tam bohužel nevejdou.

Redaktoři se do vláčku bohužel nevejdou.

Nenechte se zmást

Upozornění 🟡 Redakce

Z programových plakátů bohužel čtvrtěční program nezjistíte. Redakce od informátora zjistila, že situace bude napravena.

Předpověď počasí na neděli

Dopoledne bude mírně oblačno, odpoledne horko a sucho. Pršet by nemělo a mírné ochlazení přijde až ve večerních hodinách. V noci bude tma a svítat začne až k ránu.

Možná přijde i Big Mother

Festivalové návraty 🟡 Všichni, kdo přijdou

Od 15:30 proběhne u vchodu na Zahradu Šrámkova domu neoficiální happening ku příležitosti vítání Hany Kofránkové ve formě písně *Znám já jeden krásný zámek*. ❤️

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Sofie Hanounová, Martina Klhůfková, Eliška Rybová, Eliška Nagyová, Bára Fiedlerová, Valentina Kučerová, Anna Košťálová, Markéta Pospíšilíková, Magdaléna Kvasničková, Axel Doubravů, Matyáš Valkoun, Marek Sechter, Faruk Cetinkaya.

Všechny fotografie tohoto obšťastníku s láskou fotografuje

© Jan Prokopius.

Vychází v Sobotce během 69. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.

Cena 20 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,

U Studánky 5, 170 00 Praha 7,

IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.

raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0